

မောင်ညိုမှိုင်း

(သန်လျင်)

ရွာမင်း

အမှာ စကား

သုနက္ခတ္တံ သု မင်္ဂလံ၊ သုပ္ပဘာတံ သု ဟု ဌိတံ။

သုခဏော သုမုဟုတ္တောစ၊ သု ယိ ဌံ ဗြဟ္မ စာရိသု။

မြန်မာပြန်

ဂြိုဟ်နေ ဂြိုဟ်ပြောင်း အဆိုးအကောင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးတည့်လေ ကောင်းသော မင်္ဂလာရှိသည် မည်ပေ၏။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးတည့်လေ ကောင်းသော မိုးသောက်ရှိသည် မည်ပေ၏။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးတည့်လေ ကောင်းသော အိပ်ရာထသည် မည်ပေ၏။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးတည့်လေ ကောင်းသော ခဏရှိသည် မည်ပေ၏။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးတည့်လေ ကောင်းသော တင့်တယ်မှု မည်လေ၏။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးကြည်ဖြူ အကျင့်မြတ်ရှိသော သူတို့ မှ နှစ်ခြိုက် ကော်ရော် ပူဇော် ခြင်းသည် ကောင်းသောပူဇော်ခြင်း မည်၏။

ထိုသို့ ချမ်းသာစေတတ်၊ လွန်ကောင်းမြတ်သော နက္ခတ်မင်္ဂလာ
အဖြာဖြာသည် သင့်အား ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ပုဗ္ဗဏှသုတ် အပိုဒ်(၁၇)။

ခုနစ်နေ့ သားသမီးအားလုံး ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ
၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေသား...

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျင်)

* * *

အခန်း(၁)

“မင်းတို့ ညီအစ်ကို ရောက် လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရောက်လာပါပြီ ဦးရွှေဗလ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို ခေါ်ရတာလဲ”

အကြီးကောင် အောင်ဖေက သူဌေး ဦးရွှေဗလရဲ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ အငယ်ကောင် အောင်ရွှေကလည်း သူ့အစ်ကိုနည်းတူ သူဌေးရွှေဗလရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အမူအရာကို စိတ်မျက်စိနှင့် ဖတ်နေလိုက်သည်။ ။

“ငါ မင်းတို့ ကို အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်။ နှုတ်လုံဖို့ လည်း အရေးကြီး တယ်။ ဒါနဲ့ အတူ ငါခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ရင် အလုပ်ကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန်လည်း ရမယ်။ သီးသန့်အပိုကြေးလည်း ထပ်ပေးဦးမယ်”

“လုပ်ရမည့်ကိစ္စကို ပြောဦးလေဗျာ”

သူဌေး ဦးရွှေဗလက သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ အနေအထားကို အတန်ကြာ အကဲခတ်ပြီးနောက်...

“ရှု... တိုးတိုး”

“ပြော... ဦးရွှေဗလ”

“မင်းတို့ သေမင်းကို သတ်ပေးရမယ်”

“ဗျာ...”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...”

နှစ်ယောက်သား ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မျက်လုံးများ ကျယ်သွားပြီး အံ့ဩသွားကြ သည် ။ ဟုတ်ရဲ့ လားဟူသော သံသယနှင့် သူဌေး ဦးရွှေဗလရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်သည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ကြသည် ။

“သေမင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို ငါ လူ့ပြည်မှာ ကြာရှည်အသက်ရှင်နေတာ မမြင်ချင်ဘူး။ အောင်ဖေနဲ့ အောင်ရွှေ... မင်းတို့ ညီအစ်ကို သိတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်က လူအတော်များများကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းဘူး။

ရုပ်ရော ပါးစပ်ရော လုံးဝ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ကောင်။ ဒီကောင်လူ့ပြည်မှာ ဆက်ရှိနေရင် သူ့ရဲ့ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ပါးစပ်သရမ်းမှုကြောင့် လူအတော်များများ မြေကြီးထဲ ရောက်ကြရဦးမယ်။ ဒါလည်း မင်းတို့က ငါ့ထက်ပိုအသိဆုံးပဲ။ ဒီကောင်သေသွားရင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံး စိတ်ချမ်းသာသွားကြမှာ ။ အဲဒီအတွက် ငါက အကုန်ကျခံပြီး စီစဉ်ရတာ။ ဘယ့်နှယ် သဘောရလဲ”

အောင်ရွှေနဲ့ အောင်ဖေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး စဉ်းစားကြသည် ။ သည့်နောက် အကြီးကောင် အောင်ဖေက ညီလုပ်သူ အောင်ရွှေကို မေးထိုး၍ ဘယ်လိုလဲဟု အသံ တိတ်မေးလိုက်၏။

“ဦးရွှေဗလ...”

“ပြော...အောင်ရွှေ...ဘာလဲ”

“သေမင်းကို အပြတ်ရှင်းရမယ်ဆိုရင် သတ်ခ ဘယ်လောက်ပေးမှာ

လဲ။ အဲဒါ အရင်သိချင် တယ်”

“သုံးသိန်းတိတိပေးမယ်... အောင်ရွှေ”

“မနည်းဘူးလားဗျ”

“ဒီကောင်က လူ့အဖိုးတန် မဟုတ်ဘူး ။ ပညာတတ် မဟုတ်ဘူး ။ ကုန်သည် ပွဲစား သူဌေး မဟုတ်ဘူး ။ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်မှာ ရော မြို့ရွာမှာ ရော အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ။ စုတ်ပြတ်သတ်ရွံ့နေတဲ့ ကောင်ပါကွ။ သူ့တန်ဖိုးက ဒီလောက်ပဲရှိပါတယ်”

“ဒီလိုရှိတယ်... ဦးရွှေဗလ၊ ဒီကောင် သေမင်း ဆက်လက် အသက်ရှင်နေရင် လူဘယ်နှ ယောက် ထပ်သေဦးမယ်လို့ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းထားသလဲ၊ အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ”

“ပြောလို့ ခန့်မှန်းလို့ တော့ မရဘူးပေါ့ကွာ။ သုံးယောက်... ငါးယောက်... ဆယ်ယောက် လည်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“လူများများကို မြေကြီးထဲရောက်အောင် ပြောနိုင်၊ ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ သေမင်းလိုလူ တစ်ယောက်ကို လူ့လောကကနေ အပြီးတိုင် ပျောက်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အတွက် တန်ဖိုးငွေ သုံးသိန်း ဆိုတာ သိပ်နည်းလွန်းတယ်ဗျာ။ ထပ်တိုးပေးရင်တော့ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြန်မယ်”

“အင်း... မင်းတို့ ကလည်း တယ်ဈေးကိုင်တာကိုးကွ”

ဒီမှာ အကြီးကောင် အောင်ဖေက ဝင်ပြောရော...

“အဲဒါဆို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သတ်ရဲရင် သတ်လေဗျာ”

“ကဲ... ဘယ်လောက်တိုးပေးရမလဲ။ ပြောကွာ...”

“ငါးသိန်းအတိ ပေးဗျာ”

“ငါး...သိန်း...ငါးသိန်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ငါးသိန်းတိတိပဲ”

“များ လွန်းတယ်ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့ မလုပ်နိုင်ဘူး ဦးရွှေဗလ။ သူတောင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးသားပဲဖြစ် ဖြစ်၊ စက္ကလ သုဘရာဇာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို လက်သည် မပေါ်အောင် သတ် ရတာဟာ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး သတ်ရသလို လွယ်တာ မဟုတ် ဘူး ။ အခန့်မသင့်ရင် ကျုပ်တို့ က ကြိုးစင်နဲ့ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ် ခုခုနဲ့ နှစ်ပါးသွားပြီး ဇာတ်သိမ်းရမှာ ။ ကိုင်း...မပေးနိုင်ရင် မလုပ်နိုင် ဘူး။ အောင်ရွှေ...သွားစို့”

အောင်ဖေက သို့ကလိုပြောပြီး သူ့ညီကိုခေါ်လို့ တိုက်ပေါ်ကလှည့်ပြန် အဆင်း...

“အောင်ဖေ...”

“ဘာတုံး...ဦးရွှေဗလ”

“ငါသဘောတူတယ်...အောင်ဖေ”

“အိုကေ...ဒါဆို သေမင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီအရပ်မှာ လုံးဝကို မမြင်စေရဘူး ဗျာ။ စိတ်ချ...”

* * *

အခန်း(၂)

“ဟေ့ကောင်...ကံကြီး”

“ဘာတုံး... အောင်ရွှေ။ ငါ့ကို အရက်တိုက်မလို့ လား”

“တိုက်ပါ့မယ်. . .ကံကြီးရ။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်. . .ငါတို့ လမုတန်းမှာ ငါးတန်ထိုးသွားမလို့ ။ မင်း လိုက်ခဲ့ပါလားကွ”

ကံကြီးဆိုသည့်ကောင်က ခေါ်နေသည့် အပေါ်သွားနှင့် နောက်လန်ဝင်နေသည့် အောက်သွား ကြားမှ သွားချေးများကို လက်သည်းရှည်နှင့် ကော်နှိုက်ပြီး နမ်းလိုက်၊ သူပုဆိုးနှင့် သုတ်လိုက်၊ သွားတွေကို လျှာနှင့် လှန်လျက်လိုက် လုပ်နေသည် ။

ရွံ့စရာကောင်းသည့်နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် ကောင် ဖြစ်၏။

လူပုံစံက ခေါင်းက အကြီးကြီး။

မျက်လုံး နှစ်လုံးအနက် ညာဘက်မျက်လုံးက အပြင်ကို ပြူးထွက်နေပြီး ဘယ်ဘက် မျက်လုံး က အတွင်းကို ဝင်နေ၏။

နားရွက်နှစ်ဖက် ထောင်ပြီးကားနေပုံမှာ တောထဲကဆင်နှင့် ဆွေမျိုး အရင်းခေါက်ခေါက်လိုရှိ ၏။

အပေါ်သွားများက ရှေ့ကိုခေါ်နေပြီး အောက်သွားများက အတွင်း(နောက်ဘက်)ကို လန်နေ သည် ။ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမသစ်၊ သွားမတို

ကံသည့်အတွက် မျက်ချေးခြောက်များက မျက်လုံး အစပ်မှာ သစ်စေးလို တွဲကပ်သီးနေ၏။

အာပုပ်နံ့ကလည်း နံဟောင်လွန်း၍ တော်ရုံလူ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆို င် စကားမပြောကြ။

ဦးခေါင်းမှာ ဆံပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲသာရှိသည် ။ ဒါ့အပြင် ဦးခေါင်းတစ်ပြင်လုံးမှာ အဖုအလုံး ဘုကြီး ငါးလုံးခန့် မညီမညာရှိနေသဖြင့် သူ့ကို ပဉ္စမဂီရိဟု ခေါ်ကြလေ၏။

သူ့အဖေက ဦးခေါင်းဆယ်လုံးပါသည့် ဒဿဂီရိဘီလူးဟု အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများက ပြောကြ၏။

အရပ်က ပုပု။ သည့်အပြင် ရင်ဘတ်မှာ အခွက်ကြီးက ပါလိုက်သေး၏။ ခြေနှစ်ချောင်းက ခွင်နေသေးသည် ။ အသားက မည်းသမှ မီးသွေးက အဖေခေါ်ရ၏။

လက်ချောင်းကြီးတွေဆိုလျှင် မညီညာကြ။ ရှည်သည့်လက်ချောင်းက ရှည်ပြီး တိုသည့် လက်ချောင်းက တိုနေ၏။

ရယ်လိုက်လျှင် ပါးစပ်ကပြပြီး နားရွက်မှာ ချိတ်လုနီးပါးရှိ၏။ သူ့ကို လူပါလို မည်သူကမှ အသိအမှတ်မပြု။ သူ့ကို လူဟု အသိအမှတ်ပြုသူမှာ သူ့မွေးစားအဖေနှင့် အမေပဲဖြစ်သည် ။

ကျန်လူအပေါင်းတို့ က သူ့ကို . . .

တစ္ဆေဟူ၍ လည်းကောင်း၊

သရဲဟူ၍ လည်းကောင်း၊

ဘီလူးဟူ၍ လည်းကောင်း၊

သူမှာ နာမည်ရင်းရှိ၏။

မောင်ကံကြီးဟု ခေါ်၏။ သို့သော် လူအတော်များများက သူ့ကို မောင်ကံကြီးဟု မခေါ်ကြ။

လျှို့ဝှက်ပေးထားသည့် နာမည်သစ်ကား...

သေမင်း(သို့မဟုတ်) ငှက်ဆိုး...။

အမှန်က ဒီကောင် မောင်ကံကြီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်သာဖြစ်သည် ။ သူ့ကို မည်သူကမျှ ခုချိန်မှာ ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်ချင်ကြ။

သူ့ကို ရွံသည် ။ ကြောက်ကြသည် ။ လန့်ကြသည် ။ သူ့ကို အောင်ဖေနှင့် အောင်ရွှေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သတ်ရတော့မည်။

သူက အောင်ဖေတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် အလွန် အလွမ်းသင့်သည် ။ အောင်ဖေနှင့် အောင်ရွှေတို့ ညီအစ်ကိုက လူမိုက်လူကြမ်းများ ။

နွားခိုးသည် ။ ကျွဲခိုးသည် ။ ဖဲဝိုင်းခံသည် ။ ရိုက်လုသည် ။ အဖော်ကောင်းလျှင် ဓားပြတိုက် သည် ။ အရက်၊ မိန်းမ အလွန်ကြိုက်သည် ။

မကောင်းမှုမှန်လျှင် ဘာကိုလုပ်ရလုပ်ရ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရလုပ်ရ အလွန်ပျော်၏။

ကောင်းမှုကိစ္စကို လာပြောလျှင် ပြောလာသူကို လွန်စွာ စိတ်ဆိုး၏။ တော်ပါတော့ဟု ပြော သည် ။ ပြောနေသည့်ကြားမှ ဆက်ပြောနေလျှင် အဲဒီ လူသူတော်ကောင်းကို ဦးခေါင်းသွေးခြင်းခြင်းရဲ့ အောင် ရိုက်ပြီးသား ဖြစ်၏။

သူတို့ ညီအစ်ကိုဘဝမှာ အချုပ်နှင့်ထောင်သည် အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်

ဖြစ်၏။ အချုပ်ထဲ၊ ထောင် ထဲရောက်လျှင် ထမင်းအဆင်သင့်စားရ၍ အပြင်မှာ လို ဝမ်းရေးအတွက် ကြောင့်ကြမှုမရှိကြ။

ပျော်သလိုနေသည် ။ ဖြစ်သလိုနေသည် ။ ကြုံရာကျပန်း မကောင်းမှု မှန်သမျှ အကုန်လုပ်၏။

အဖော်ကောင်းလျှင် ငရဲပြည်အထိ လိုက်မည်ဟု ကြွေးကြော်၏။

နတ်ပြည်ကို လိုက်မလား။ လမ်းစရိတ်အကုန်ခံပြီး ခေါ်မယ်ဟု ဆို လာလျှင်...

နတ်ပြည်မှာ အရက်ရှိလား။ အပျော်မယ်ရှိသလား။ ကိုးမီးဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်း ရှိလားဟု မေး၏။ မရှိဘူးဆိုလျှင် ‘စပေါ်’ရော ‘အပျောက်’ရော ပေး တောင် မလိုက်ဘူး။ မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးက လူတွေ နတ်ဖြစ်သွား ချင်သွားကြ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ညီအစ်ကိုတော့ ထားခဲ့ဟု ဆိုလေ့ရှိပေသည် ။

အခု သူတို့ ညီအစ်ကို ငှက်ဆိုးခေါ်၊ သေမင်းခေါ် မောင်ကံကြီးကို အပြတ်ရှင်းဖို့ သွေးဆောင် ဖြားယောင်းနေကြ၏။

ဒီကောင် မောင်ကံကြီး(သေမင်း)ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ သူတို့ ညီ အစ်ကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစား ကြသည် ။

ရိုက်သတ်လျှင် ကောင်းမလား။

ရိုက်သတ်လျှင်လည်း အလောင်းကို ဖျောက်ရဦးမည်။

အရက်ထဲ အဆိပ်ခတ်သတ်လျှင်ကော... မဖြစ်သေး။

မြွေနှင့်တိုက်သတ်ရင်ကော...

ဒီကောင် သေမင်းက မြွေဆို လုံးဝမကြောက်။ မြွေကလည်း ဒီကော

င့်ကို မကိုက်။ မြွေဆိုးမြွေ ဟောက်များကပင် သူ့အသားကို ကိုက်ရမှာ ကြောက်၏။ ရွံ၏။

နောက်ဆုံး...

ဒီကောင့်ကို ရေနစ်သတ်မည်။ ဒီကောင် သေမင်းက ရေကူးမကျွမ်း ကျင်။ ငါးရှာသွားရင်း ရေနစ်လို့ သေသွားသည် ဆိုလျှင် ပြောရဆိုရ ယုတ္တိရှိသည် ။

သူသေသွားလျှင် ခုနစ်နေ့သားသမီးအားလုံး
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြမည်။ ပူဆွေးသောက ရောက်လျှင်
သူ့မိဘနှစ်ပါးပဲရှိမည်။

သို့သော် သူ့မွေးစားမိဘ နှစ်ပါးကလည်း သည့်နောက်ပိုင်း သင်းကို မေတ္တာ သိပ်မရှိတော့။ မြန်မြန်သေရင် အေးတာပဲဟူသော မေတ္တာပို့သံ ကို အောင်ဖေတို့ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရဖူးသည် ကိုး။

“လိုက်မှာ လား...ကံကြီး”

“လိုက်ခဲ့ပါကွ. . .ကံကြီးရ။ မင်းလည်း ဝေစုတစ်ပုံ ရမှာ ပေါ့ကွာ နော်”

“နေပါဦး...အောင်ဖေနဲ့ အောင်ရွှေရ။ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုက ငါးတန် ထိုးဖူးလို့ လား”

“ဟေ့ကောင်. . .ကံကြီး. . .ငါတို့ အဖေက ငါးတန်ထိုးသမားကွ။ ငါ တို့ ကို ငါးတန်ထိုးပြီး လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးလာတာ။ ငါတို့ ဆယ့်ငါးနှစ် သားကတည်းက မှီ န်းတစ်ချောင်း၊ သလွတ် တစ်ချောင်းနဲ့ ငါးတန်ထိုး လာတာ။ အခု အဲဒီအလုပ်ကို ပြန်စမယ်။ ငါးတန်ဈေးက မြို့ပေါ်မှာ လွတ် ဈေးကောင်းနေတာကွ. . .ကံကြီးရ”

“ငါ ငါးတန်ထိုးတာ မမြင်ဖူးဘူး။ များတာပဲ မြင်ဖူးတယ်”

ဒီမှာ အောင်ဖေက ငါးတန်ထိုးသည့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းအောင် ရှင်းပြ လိုက်သည် ။

ပင်လယ်ဝ မြစ်သုံးဆိုင်နှင့် ဆက်နေသည့် လမုတန်းချောင်းမှာ ငါး တန်ကြီးများ ဝင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်ကား လမုပင်မှ လမုသီးများ မှ ညှို့ကြွေချိန် ဖြစ်၏။

ငါးတန်အကောင်ကြီးများ သည် လမုသီးမှ ညှို့ကို ကြိုက်၏။ လမုသီး မှ ညှို့နှင့်အတူ ပေါင်မုန့် ကြမ်း အလုံးကြီးများကိုလည်း ကြိုက်၏။ ပေါင် မုန့်ကြမ်း အလုံးကြီးကို လှေပေါ်ကနေ လှေငြိမ်ထား ပြီး ရေပြင်ပေါ် ပစ် ချလိုက်ပါက ငါးတန်ကြီးများက ပြေးဟပ်လေ့ရှိ၏။ ပေါင်မုန့်ကြမ်းမရပါက ကရေကရာပစ်ပြီး ထိုးလည်း ရ၏။

ငါးတန်ကြီးများ သည် လမုသီးမှ ညှို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပေါင်မု န့်ကြမ်းနှင့် ကရေကရာ ဆုပ်လုံးကြီးများကိုသော်လည်းကောင်း ခေါင်း ထောင်၍ ပြေးဟပ်လိုက်ပါက လှေပေါ်ကနေ ဒစ်ပါ သည့် သလွတ်လှံသွားကြိုးတပ်နှင့် ပစ်ထိုးလိုက်ရ၏။

နှစ်ပေသုံးပေ အကွာကနေ ထိုးလိုက်ရသလို ငါးတန်ကြီးများ ရဲ့ ဝမ်း ဗိုက်၊ ကျောကုန်း၊ ရေယက်ဝန်းကျင်ကို စူးဝင်သွားလေ့ရှိ၏။

လှံသလွတ်ချောင်း ထိုးမိလျှင် သူတို့ အရုန်းမှာ ကြိုးကို လျှော့ပေးလို က်ရုံသာရှိ၏။ ငါးတန် ကြီးများ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ကြ။ သလွတ်ကြိုးကို အသာဆွဲကစားပေးလိုက်သည် နှင့် သူတို့ အသာ လေး ပါလာ၏။

ပါလာလျှင် လှေပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်ရုံသာ။

ငါးတန်တစ်ကောင် မရှိဘူးဆို အလေးချိန် (၇)ပိဿာမှ အချိန် တစ်

ဆယ်ကျော်အထိရှိ၏။ တစ်ခါသွားထိုးလျှင် လေးငါးကောင်ရ၏။
၎င်းငါးတန်ကြီးများကို ဈေးကောင်းပေးမည့် ဈေးသည် ကြီးများက အ
သင့်ရှိနေ၏။

ဒီအကြောင်းကို လူအန္တ မောင်ကံကြီးအား သွားရည်ကျလုမခန်း
ရှင်းပြလိုက်သောအခါ မောင်ကံကြီး လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့လေ၏။

“ငါလည်း ဝေစုတစ်ပုံပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့. . .။ မင်းလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရမှာ ဥစ္စာ”

“ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရရင်တော့ကွာ အရက်ကို မိုးအလင်းသော
ကံပြီး. . .အဟီး. . .ဟိုကောင်မ. . .ဘယ်သူ. . .အတင့်တို့ ၊ အမြင့်တို့ နဲ့
မွေ့ရာပေါ်မှာ . . .အဟီး. . .ဟီး. . .မင်းတို့ ဘယ်နေ့သွားမှာ လဲ အောင်
ဖေ”

“ငါတို့ မနက်ဖြန်မနက် စောစောသွားမယ်။ မင်း ရေဆိပ်က မိုးမလ
င်းခင် ကြိုစောင့်နေ”

“အခု အရက်တိုက်ဦးလေကွာ”

“တိုက်ရမှာ ပေါ့. . . မောင်ကံကြီးရာ။ ငါ့လူက ငါတို့ ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူ
ငယ်ချင်းဥစ္စာ။ သောက်. . .စိတ်ကြိုက်သောက်. . .”

သည့်နောက် သူတို့ သုံးယောက် မအေးလှအရက်ဆိုင်မှာ အရက်ပု
လင်းများမှာ ပြီး အမြည်း ကောင်းကောင်း နှင့် သောက်ကြစားကြသည်
။

စားလို့ သောက်လို့ ဝတော့ မောင်ကံကြီး မူးယစ်ခြေလှမ်းများ ဖြင့်
သီချင်းများ အော်ဟစ်သီဆို ခုန်ပေါက်ကလို့ သူ့နေရပ် ဆင်ကျောကုန်း
သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ပြန်သွားတော့သည် ။

“ဒီကောင် ဒီနေ့ နောက်ဆုံးသောက်ခြင်းပါ အောင်ရွှေရာ”

“အေးကွ. . ။ ဒီကောင် မြန်မြန်သေမှ ငါတို့ လည်း ငွေကို ရေလို သုံး
နိုင်မှာ ဟေ့။ ဟား. . .ဟား. . .ဟား. . .ဟား. . .”

* * *